

Nedela

po Vüzmi šesta.

Pravo je Jezuš svojim vučenikom: Gđa pride Oveseliteo, šteroga vam pošlem jaz od Oče, Dūha pravice, ki od Oče zhaja. bode on svedočo za mene. Pa tūdi vi te svedočili, ar ste od začetka z menom. To sam vam povedao, da se ne spačite. Iz sinagog vas bodo metali; pride celo vūra, da bo vsaki, ki vas vmori, štimao, ka Bogi slūži. I to včinjio vam, ar ne poznajo Očo, niti mene. A to sam vam povedao, da gđa pride vūra, se spomenete, ka sam vam jaz pravo. (Jan. 15, 26—27., 16, 1—4.)

Prišeo je Sv. Dūh, gđa je bilo zbranih v sobi stodvajset vučenikov i je napuno apoštole, da so potem začnoli govoriti več jezikov. Dosta je bilo takših med narodom, ki so ne vervali v Kristuša. Zdjaj so se čūdili, posebno pa Petrovomi govori, pa se spreobračali. S skesanim srcem so se vračali od Petrovoga govora domo. Po krvi, štero so v zaspleenosti prelejali i od štere jim zdaj Peter govori, so najšli odpūščenje. Zato pravi gospod „Zaman so me sovražili“. Gđa so ga vidili, so ga sovražili i vmorili, potem pa je prišeo Sv. Dūh pa tak vse razsvetlo, da so vervali v Gospoda, čiravno ga več neso vidili.

Potem pravi Zveličar: „Pa tūdi vi bote svedočili.“ Sv. Dūh vam bo dao pogum, da bote svedočili. Lūbezen boža bo razlejana v vaša srca po Sv. Dūhi, ki vam bo dan. Te lūbezni je negda Peter ne meo, zato se je prestrašo na pitanje edne dekile pa je ne vūpao svedočiti za Kristuša, nego ga je zatajo iz samoga straha. Popuna lūbezen pa ne pozna straha. Gospod je nas kori po svojem vstajenji pitao Petra: „Simon, Jonov sin, ali me lūbiš bole kak drugi?“ — Pa ta lūbezen je bila slabotna, mala, dokeč jo je ne okrepo Sv. Dūh.

Kesnej je bila Petri dana telika lūbezen, da njemi je odprla vūsta, štera so prle bojazljivo prikrivala istino. Ta vūsta so zdaj svedočila od Kristuša i od njegovoga vstajenja pred tistimi, ki so ga vmorili.

„To sam vam govorio, da se ne pohūjšate“, pravi Gospod. Ka tū pomeni pohūjšati se? Pomeni nemir i strah. Gospod tū obeče Sv. Dūha. Sv. Dūh pa bo napuno vučenikom srca z lūbeznirov do njega. Gde pa je lūbezen, tam ne bo ne straha, ne nemira.

Sv. Dūh je davao mučenikom svoj dar moči. Dete nemre nositi težkoga snopa, preslabo je. Tak je tūdi človeča moč sama slaba i ne bi mogla, vzdržati brez pomoči v skušnjavi.

L. 1535. je razvūzdani krao Henrik VIII. v Angliji krvavo preganjao katoličane. Na smrt so bili obsojeni tūdi neštēni redovniki kartuzijanci. Pred smrtjov se jim je dovolilo biti pri sv. meši, štero je dūhovnik opravla na čast sv. Dūhi. Pri podigavanji je nastalo po zraki čūdno šumenje i nekšji vzdih je obino obraze klečečih obsojenih redovnikov. Za vzdihom pa se je začūla po cerkvi mila godba. Dūhovnik, ki je mešūvao, se je razjokao, da ne mogeo več nadalūvati, mučenci pa so klečali v sladkoj radosti. Nieden ne mogeo spregovoriti, vsi pa so čūtili v sebi novo moč, ki jih je navdajala za na pot v mučeniško smrt. Dūh sveti je potolažo i okrepo.

Veliko breme za Češko.

Nemška vlada zahteva od Češke tri milijarde koron letno za zdržavanje nemške vojske na Češkom. Lani so pa z Slovaki i Ukrajinci skupno plačali Čehi za svojo vojsko dva i pol milijardi kron te, gđa so meli dohodke.

Govor dr. Korošca na občnem zbori Zadrugne zveze v Ljubljani.

„Veliko veselje pa tudi velika stiska se nam globoko vtisneta in treba nam je, da večkrat govorimo o njih. Tako je, kadar nam umrejo naši dragi, kadar smo bili priča kakega požara, kadar nas je zadela velika povodenj; to se ne da izbrisati takoj iz spomina, ne moremo dogodkom obrniti hrba in se jih ne več spominjati. Zato se tudi nam zadrugarjem ne sme nihče čūdit, da nam je še vedno v kosteh strah pred nesrečo, katero je zadnja gospodarska kriza naredila v našem zadrugarstvu. Resnica je, da smo rane, ki jih je vsekala ta kriza v telo našega zadrugarstva, že večinoma zacelili, toda vse še ni tako, kakor je bilo in ta kriza in njene posledice so nam še vedno v živem spominu. Vendar lahko s ponosom podčrtamo dejstvo, katero naša javnost premalo upošteva. Zadrugarstvo je v zadnji krizi pokazalo, da stoji na čvrsti podlagi. Statistični podatki nam kažejo tole:

Za gospodarske krize je od 4.418 zadrug — toliko jih je v naši državi — samo 300 zadrug zaprosilo za odložitve plačil. V odstotkih pomeni to samo 6,7%. Nasprotno pa je od 675 bank in drugih denarnih zavodov v naši državi zaprosilo za zaščito 425 ali 63,0%.

Iz tega se vidi, da je zadrugarstvo vendarle pokazalo svojo odporno moč, svojo jakost tudi v najtežjih časih.

Kako je z zadrugarstvom, odkar smo prebrodili v glavnem krizo?

Mi vidimo, da zadrugarstvo dobiva zopet nove prijatelje, kar se vidi iz zopetnega povečanja zadrugnih edinic. Vidimo nadalje, da se je vpliv zadrugarstva v našem gospodarstvu zopet povrnil in še celo močno okreplil. Ugotoviti torej smemo, da je zadrugarstvo na obče pogledano v dobrem, razveseljivem razvoju. Zadrugarstvo si je zopet opomoglo.

Tudi državna oblast kaže zanimanje za zadrugarstvo. Mi imamo sedaj nov zakon o zadrugništvu. Zakon je dober, moderen. V duhu tega zakona se izvaja sedaj reorganizacija vsega našega zadrugništva. Tudi mi bomo danes svoja pravila spremenili po določilih zakona o gospodarskih zadrugah. Nadalje je

vlada v finančnem zakonu prinesla odredbo, da se ministrskemu svetu da pooblastilo, da ozdravi zadruge, ki so še bolne. Dobili smo nazadnje tudi pravilnik za revizijo in pravilnik o podpori zadrugarstvu. Ne rečemo, da je vse storjeno, a gotovo je mnogo storjeno, da se zgradi zopet močno in solidno zadrugno poslopje.

Zadrugarstvo je pot, po kateri hodi dober del našega narodnega gospodarstva. Zato je samo po sebi umevno, da je življenje, stanje zadrugarstva v bodočnosti odvisno tudi od splošnega stanja našega narodnega gospodarstva. In kako gledamo v tem oziru v bodočnost?

Moram ugotoviti, da se naš gospodarski položaj ugodno razvija in da se naši jugoslovanski gospodarski krogi trudijo, da delne motnje — naprimer: v tekstilni industriji — odpravijo.

Res je, da nekatere druge države danes nimajo brezposelnosti in da industrija preživlja pri njih zlate čase konjunktore. Ne povejo pa, da poslovna živahnost ni izraz napredka in razvika splošnega gospodarstva, ampak je posledica splošnega oboževanja, ki pa mora na vse zadnje imeti tudi svoje meje in za temi mejami nove posledice.

Naše gospodarstvo pa se razvija normalno, zdravo, brez kakšnih injekcij, kakor je to v državah, ki imajo oboroževalno industrijo.

Po podatkih socialnih zavodov je tudi v naši državi zaposlenost narasla in še raste. Povečana je zaposlenost delavstva v železni, lesni, tekstilni industriji, pri javnih delih na cestah, na izsuševanju zemljišč, pri regulacijah rek in hudournikov, pri gradnji železnice itd. Letošnji državni preračuni, pa tudi banovinski preračuni jamčijo zaposlitev še za nadaljni čas vsem panogam gospodarskega življenja — posredno ali neposredno ter dovolj dela tistim, ki hočejo delati. V sled tega lahko rečemo da bodočnost zadrugarstva ne kaže slabo, ker jih tudi za splošno gospodarstvo v naši državi ni. Zato pa se lahko zadrugarstvo res lepo, solidno in vsestransko razvija.

Dr. Korošec je nato govoril tudi o sporazumu s Hrvati ter dejal:

Matija Balažic:

Na križopotji življenja.

I.

„Dobro vam Bog daj, mati,“ je malone spadno v preklit Dogarov Janček i tak prestrašo mater, da bi skoro z bōrkami prevrgla nalejani lonec, šteroga je ravno rivala na valeki v peč.

„Tak, mati, zdaj sam se rešo šolskih klopi. Ne bom več voščo hlače po teh klopaj, rešeni sam vsega. Kak ste kaj?“ Bi skoro zajuvkao Janček, dolinski študent.

„Kriščan boži, ka si to ti? Viš, nikaj si nam ne pisao, da bi ti prišeo što proti.“ Obrisala si je rokē v predpasnik, šteroga je mela popičenoga na kraji. On pa je zgrabo njeno raskavo dlan i jo stisno v svojo. Pogledno njoj je v razorani obraz i vido je, da njoj je v očaj zasijala radostna sreča. Potožila njemi je svoje nevole, pa se pohvalila, da je šče z božov pomočjov li živa pa zdrava.

„Ka bi hodili proti, tak dobro znam, da mate pune rokē sionoga dela na senožetaj. Zakaj bi vas šče jaz zadržavao pa mūdio pri deli.“

Bio je ravno čas, gđa so

kosili trave, okapali kukorco pa krumple. Stala sta na stubaj. Bio je lepi odvečerek, sunce je bogato sipavalo svojo toploto, da so njive dremale v sopoti. Domači pes, Sultan, je ravno priskakao od oslice, gde je meo svoje ležišče, migao z repom i se vrto okoli jančeka. Poglado ga je po glavi.

„Telko bi že vtegnoli, da bi ti šteri bar pomogeo nesti kufer. Gde si ga nahao?“

„V Lendavi. Či se bo što pelao proti goricam, ga že dene na kola ali koleslin. Gde so pa oča pa Miškec?“

„Ravno zdaj sta se odpejala v Ribnjek po seno. Tam mamō pokošeno i dnes bo sūho. Stopiva notri, ka bi ti stalā, vročina je takša, da ne za premagati.“

I že je odprla male začrnele pa nekolto zveznjene hižne dveri.

Toplo domače občūtje ga je obinolo, gđa je stopo v hladno, kmičnato hižo. Polke so najmre bilē zaprete. Mati je stopila k okni, odprla polko, da se je dnevna svetloba v celom snopi sipala v malo, mračno hižo. Prah je plesao v snopi svetlobe,

Vse niti še niso pretrgane. Denes ali jutri se lahko razgovori nadaljujejo, ker je sporazum še vedno močoč. Če se je posrečilo rešiti 90 do 95 odstotkov spornih vprašanj, je gotovo, da se bodo mogla rešiti tudi ostala neznatna vprašanja, ki so brezpomembna v primeri z že rešenimi glavnimi vprašanji.

Toda en oblaček leži nad vsem tem: Nihče ne ve, kaj bo z Evropo. Živimo v neprestani nervozni, v neprestani negotovosti, kaj bo jutri. Jugoslavija ima modrega, zelo modrega krmilarja v

zunanji politiki. To je naš knez namestnik Pavle (velike ovacije). On vodi državni čoln tako, da bi nikjer ne zadel v kako skalo. Naša dolžnost je, da imamo popolno zaupanje v njega, da sledimo njegovim intencijam in da ne nasedamo levičarskim elementom, ki hočejo dan za dnem izzivati in kaliti vodo. Naša Jugoslavija si želi miru in taka je tudi vsa njena zunanja politika. Tudi v notranji politiki hočemo normalne, mirne razmere.

Zadrugarstvo nima povoda, da bi črno gledalo v bodočnost.

Našim v Ameriki za spomin.

Govor Nj. Kr. Vis. namestnika Pavla

v radiu t. l. ob priliki svetovne razstave v New Yorku.

Srečen sem, da mi svetovna razstava v New Yorku nudi priliko, da izrazim svoje občudovanje narodu Zedinjenih ameriških držav in njihovemu odličnemu predsedniku.

Ta razstava je sijajen dokaz kulturnega, socialnega in ekonomskega napredka velike ameriške nacije.

Je zgovoren primer resnice, da se sreča in blagostanje človeštva moreta razviti le v atmosferi miru in s smotrnim stalnim naporom.

Prav tako sem vesel, da morem ob tej priliki pozdraviti vse Jugoslovane, ki žive v Zedinjenih državah ameriških.

Naš paviljon na razstavi jim bo pokazal napredek in blagostanje njihove domovine, kraljevine Jugoslavije, in jih bo opomnil na njihov dom.

Od srca jim želimo srečo in vse dobro.

Predešnik vlade in notranji minister g. Cvetković pa je ob isti priliki izjavil:

Svetovna razstava v New Yorku nam nudi priliko, da ameriškem svetu pokažemo sadove naše narodne kulture in da prikazemo duhovne in gospodarske vezi, ki nas vežejo z velikim ameriškim narodom.

Izseljenci iz naših pasivnih krajev, katere je Amerika prijateljsko sprejela, so bili prvi pionirji prijateljskih odnošajev in boljšega poznavanja našega in ameriškega naroda. Postali so aktiven element ameriškega gospodarskega i kulturnega razvoja. Zdravi in trezni pri delu so sodelovali pri razmahu agrarne, rudarske in industrijske proizvodnje Amerike. V Louisiano so

prinesli svojo ribiško in brodersko sposobnost ter razvili kulturo ostrig, v Kaliforniji so obilno prispevali k napredku sadjarstva, v Texasu, Minnessoti in Arizoni se aktivno udeležujejo na farmah kot poljedelci in cowboyi, v Chicagu so mlekarji, v Montani, Denveru, Michiganu, Pensilvaniji in drugih državah so zaposleni kot rudarji, v Detroitu in Clevelandu se udeležujejo kot industrijski delavci in organizatorji. Njihov doprinos ameriškem gospodarstvu ni majhen. Toda oni so prav tako znatno prispevali k ameriškim kulturnim in znanstvenim prizadevanjem: dali so imena kakor misionar in škof Baraga, Pirc, iznajditelj Tesla, profesor Suzalo, Pupin in drugi.

Je pa še en značilen moment, ki nas globoko veže z velikim ameriškim narodom.

Jugoslavija nikdar ne more pozabiti žrtve, katero je ameriški narod doprinesel v borbi za osvoboditev in zedinjenje našega naroda, in silne vloge, katero je igral predsednik Wilson v ustvarjanju in razvoju naše države.

Obilna pomoč, katero so nam izkazali ameriški državljani in ustanove po vojni za naš gospodarski dvig in organizacijo naših socialnih ustanov, je odločilno vplivala na poglōbitev prijateljskih in gospodarskih odnošajev naše države z USA.

Naša razstava v New Yorku bo nudila sliko kulturne in gospodarske aktivnosti jugoslovanskega naroda, da bi američani še bolje spoznali svoje jugoslovanske prijatelje. Prikazan bo razvoj naše kulture od srednjeveških spomenikov pa do sodobnih del naše umetnosti in

štera je plezila prek klopi kre okna, poda, na zadnjo steno i bi skoro dosegla vōro.

Mati je odišla tečas v künjo gledat ogen.

Na prednjoj steni so se prikazali iz kmice svēti. Kelkokrat se je v ranoj mladosti bojjao teh svētcov, da nikdar ne vūpao ostati sam v hiži. Zdjaj pa je celo opazo na njūvih obrazaj nasmeh, samo Marijin obraz je šče kazao globoko materinsko žalost, štero njoj je zapičilo v srcē sedmero ostrih mečov. V koti na pravom kraji je viso razpeti Bog na križi, da so Njemi rdeče kaple kapale po obrazu, rokaj i nogaj. Na sredi prednje stene je visila največša podoba v gladkom amerikanskem rémi, zadnja večerja Gospodova.

Ta podoba se njemi je najbole vtisnola v spomin od mladih let. Tak živa pa razgibana je bila: „Kristuš je ravno v hipi, gđa napove, da ga bo eden med njegovimi vučeniki odao“. Spomin na domačo hišo vsikdar bio tesno združeni s tov podobov. Vsi tej preplašeni obrazu apoštolov, ki spitaylejo eden drugoga, što bi bio tisti, šteri si vūpa odati Kristuša, so njemi bili živo pred očmi. Gledao je, kak se nagiblejo eden k drugomi, si šepčejo med sebov, skimāvlejo z glavāmi, migajo z rokami pa

kažejo na Kristuša. Tiha grozota jim sija z obrazov. Kristuš pa sedi zamišleno na sredi, raha žalost je zasēčila njegov obraz, gđa je mirno spregovorje vekivečne reči. Vsi apoštole silijo k njemi, pozabili so na jestvino pa pitvino, vsi so nemirni pa zaskrbleni: „Ka sam jaz?“ Kristušov obraz pa je miren, samo tiha tužnost je legla na njega. Kre kraja pa je že Judaš držao v žački svoje srebrnike i nekam podmūljeno gledao na Gospoda. Že gđa je bio mali, so ga vsikdar pri tom pogledi zasrbele rokē, da bi tom Judaši dao takšo plūsko, da bi se nakla prevrgeo...

Pod njoj je bilo starinsko počeno glendalo, za šterim so shranjūvali pisma pa karte, včasih pa tūdi zateknoli novine.

Med postelov pa med pečjov je bio kot, njegova dečinska posteo po zimi, kak hitro se je rešo poveljov pa korita. Nad postelov so bilē na drogi razobešene zgnjetene hlače, robače, zašite iz čestine,* debeli robci pa prašnati kaputi: vse, ka je spadalo k vsakdenešnjim potrebam. Na peči se je sūšilo proso, da ga opšejo v stopi. V oknaj so cvelni muškatalini, vse prašnati od cestnoga praha, šteroga so zdigavala kola pa motori. Na stoli pa na oknaj je brno celi roj mūh,

* Tenko domače platno.

kulture sploh. Istočasno pa bodo prikazane prirodne lepote naše zemlje, njena folklor, njene turistične vrednosti, ki zaslužijo zanimanje in obisk Američanov. Posebna pozornost pa je posvečena prikazu našega gospodarskega bogastva in naše gospodarske aktivnosti. Zamenjava dobrin med Jugoslavijo in Ameriko še ni izkoristila one široke možnosti, ki zanju obstojajo. Trgovinska pogodba s Srbijo leta 1881., ki je edina pogodba z

USA z brezpogojno klavzulo najširših pooblastil, danes ne more več zadovoljiti spremenjenih potreb in zamotani odnosov obeh držav. Naša razstava v New Yorku bo služila kot povod za pripravo nove trgovinske pogodbe, ki naj omogoči razvoj naše izmenjave z USA na čim širši bazi.

Ob tej priliki pozdravljam veliki ameriški narod. Naše izseljence pa prosim, naj vidijo v tej razstavi sliko svoje domovine, ki vedno misli nanje.

Novi sestanek v cvetočem maju.

Mrak je kakor žalostno zagrinjalo skrival celo nedeljo 7. maja, ko sem potoval v Nangeville (Loiret). Skoraj bi ne opazil bujnega spomladnega cvetja. Pozornost so terjale žarnice in okna, ki so na mnogih krajih bila že popolnoma prevlačena s temnomodro barvo, radi varnosti pred morebitnim napadom iz bodoče vojne.

Rahel dež je pršil skoraj cel dan in še večal temno razpoloženje. Vendar se nas je zbralo prek 20 v prenovljeni farni cerkvi. Pridružili so se nam tudi protestanti, zato sem jih v pridigi posebej nagovoril. Potem sem pa na zgodbo o svetem poljskem škofu Stanislavu in kralju Boleslavu ter mutcu osojskem navezal nasvet o potrpežljivosti in zaupanju.

Med mašo se je tudi gospod župnik zahvalil izseljencem, da se niso ustrašili slabega vremena.

Po večernicah smo se pa morali sestati — v gostilni. Dru-

žbo so povečali tudi Poljaki in celo eden Ukrajinec iz Poljske, ki mi je žalostno pripovedoval, kako so jih razdelili med Ruse, Poljake in zadnji čas celo dali Madžarom: „Ukrajina joka“.

Naš izseljenec mi je pripovedoval o rafiniranih bogatih Francozih, ki svoje pametne žene dajo proglasiti za zmešane, da jih potem lahko vtaknejo v umobolnico, sami pa živijo s svojimi ljubicami . . .

Zapeli smo še par pesmi, nato se pa ločili. Na vsaki postaji je vstopilo obilo potnikov; skoraj vsi natovorjeni s pripravami za ribolov in s celimi svežnji cvetja: lilas („španski bezeg“) in drobne bele šmarnice.

Potem je šlo vedno hitreje: izginjale so skale in stepe, vedno bliže Parizu smo prihajali. Debel možakar je otvoril glasno debato, zakaj morajo sedaj več delati.

Nenadna pesem mladine prevpije kreganje in ga prisilili k molku . . . Camplin.

Glasi iz Slovenske Krajine.

Navuk za tretjred je zdaj v nedelo, 21. maja v Črensovcih po večernici. Večernice ob 2. Po navuki volitev voditelov i voditelice.

Naš dobo hotel v Rogaškoj Slatini. Hotel „Pošta“ v Rogaškoj Slatini je banovina letos znova v odavala. Na licitaciji je dobo te hotel naš domačin g. Vratarič Franc. Gospod Vratarič je dozdaj bio hotelir na železniški postaji v Zlatar — Bistrici. Čestitamo našemi domačini na uspehi.

Tekme fantovskih odsekov so se vršile v nedelo v Soboti i v Črensovcih. Zmagala sta odseka bogojanski kak prvi i črensovski kak drugi.

Kmetijske zbornice sestane se je vršo 13. maja v Ljutomeri. Namen sestanka, na šteroga je bila pozvana tudi naša agrarna zadruga v Črensovcih, ki jo je zastopao narodni poslanec, g. dr. Klar, je: agrarnim zadrugam dobiti krediti, da člani lahko odplačajo državi agrarno zemlo. Država je v te namen določila 50 milijon dinarov. V Sloveniji je dozdaj obstojala jedino agrarna zadruga v Črensovcih.

Premeščen je preč. g. P. Prša Silvester, frančiškan, naš domačin, iz Brežic v Maribor. Drage vole je na razpolago našoj preč. duhovščini, če ga potrebujejo.

čiravno so meli mišnico na stoli pa mihnjek, obešeni na očrnele prosnice.

Občutek miru pa tople domačnosti ga je obino. Ešče ednok njemi je obviso pogled na podobi zadnje večerje. Čudno ga je spreletelo, kak da bi zarazmo vso njeno veličino. Mile, tužne Kristušove oči so ga gledale . . .

On pa stoji na križopotji cest, štere se razhajajo v svet, v življenje . . .

Zmešala ga je dečinska breka, gda so vdrli mali Vanek, Tinek, Jožek pa Agica v hižo.

„Jej, jej, stlic so doma“ so brččali vsepokre, da so jim žareli obrabi, vsi so ga zvali za strica. Janček se je seo na klop kre stola, mali so njemi plezili na nogé, Jožek se je celo skobacalo prek klopi na njegove roké. Vsi poprek so se paščili pripovedavati, da so dobili maloga éceka, šteri je zdaj Vane-kov, zato ka je večkrat paseo Liso. Da so dobili male gujčke pa piceke, samo da jih kvočka ne pusti kcoj, pa da so v jarki pod mostom najšli žlico brezi štila pa labuško brezi nogač, či šče, njemi pokažejo, pa samo njemi.

Tinek je lofrao po žepaj, či bi kaj našeo. Pa je zobstom iskao. Janček je odpro kufer i je vse po rédi nadelo s pomarančami, čokoladov, cukrom i figami,

da so jim skoro začüdeno, a srečno žareli obrabi.

„Nemrete biti mirovni,“ je z veselim obrazom stopila mati v hižo. „Vsega toga ne bi trbelo kúpovati, znaš, da je to vse drago. Kúpo bi vsakšemi polovico zemle, pa bi meli zadosta.“

V govor njoj je Janček nasipao v prgiščo cukur i čokolado: „Znam, da si kaj takšega nikdar ne kúpíte.“

Resan si kaj takšega nikdar ne kúpüvala. Či je mela kakši poseo v Lendavo, si kúpila zemlo, polovico pojdočki pojela, da ne bi preveč zamüdila domá, polovico pa prinesla deci. Vsikdar so jo tak žeono čakale male pa žive oči, da nikak ne mogla priti praznih rok domó.

Zdaj so bili vsi obdeljeni i z punimi prgiščami so šli mali, trgasti dečki iz hiže.

„Vanek, da pali ne poješ Tineki čokolado“, je opotila mati Vaneka. „Té ti znaš vsigdar nájguči Tineka, da najprvé pojeta njegovo, nato ga pa draži, da šče on má celo. Te pa dostokrat takšo bréko zaženéjo, kak da bi se cigani bili. Večkrat morem za toga volo ségnoti po palici. Ti je primi bole trdo, tebé do bole bógalí,“ je pravila mati Jančeki.

V künji je nekaj zacvrčalo. Mogla ga je neháti i bežati v künjo.

Izseljenski duhovnik začeo svoje delo v Soboti.

Izseljenski duhovnik, g. Škafar Ivan, je za izseljence slúžo sv. mešo v sobočkój farnój cerkvi i držao njim primerno predgo na pot maja 15. i 17. Maja 15. je šlo 1500 naših v Nemčijo, 17. pa menši transport v Francijo. Oboje je sprevodo do Maribora tüdi na vlaki i se ž njimi spoznavao.

Knez Paveo i kneginja Olga na poti domo.

Njeg. Visočanstvo knez Paveo i Nj. Vis. kneginja Olga sta bila obsipana z največšimi častmi v Firenzi, gda sta se poslavlala proti domi. Genovski vojvoda, Ferdinand, jiva sprevodo do Postojne. Na Rakeki jiva je navdušeno sprejela naša mladina i za tem v Ljubljani slovesno slovenski narod.

Mussolini guči za mir.

V Turini je Mussolini pred 120 jezero ljudmi dao izjavo, da nega nikšega zroka za bojno v Europi.

Madjarski novinarje v Jugoslaviji.

16 novinarov najuglednejših madjarskih listov se je pripelalo v Jugoslavijo, da si jo poglednejo. Obiščejo tüdi Slovenijo i z Radenec se vrnejo domo.

Na znanje!

Maja meseca so volitve obratnih zavüpnikov! Agitiraj za ZZD!

Prvi delavski tabor je 4. jun. v Ljubljani!

Na misijon g. Kereca je na Hotizi nabrano 450 Din. Penez poslani po čeki Novin na Rakovnik.

Strašna toča je premoči tjezen pobila tešanovski határ. Stari lüdje ne pomlijo tak velike toče. Žito i pšenica se morata v večih mesta pokositi, pová ne čakati od njeva.

Povest v Novinaj. Našega dobrega katoličanskoga pisatela i sotrudnika Novin, M. Balazica povest „Na križopotji življenja“, začnemo v toj številki Novin objavlati. Povest je vzeta iz domačega življenja, pisana v lepom, čistom našem jeziki, ki se guči v beltinskoj, črensovskoj, törjanskoj, polanskoj i lendavskoj fari pa v duhovniji Hotizi. Povest se bo več mesecov objav-

lala, zato si naročite Novine, ki je nemate, da povest nepretrgano lahko čtete.

Na granici je streljen Tompa Štefan, 26 let star mladenc z Trnja. V Soboti je bio kak vojak na vojaški vajaj i do sobote popoldneva je spadao še pod vojaško disciplino. V petek je pa že streljen z Matjašecom na granici kak švercar. Matjašec je mrtev, onpa spravleni v bolnico.

Smrt na granici. Maja 12. so na našoj i nemškoj granici na goričkóm strelili k smrti Matjašec Franca od Lipe, ki bi letos šo obprvim na štelingo. Vrednost doma je zadosta velika, oča pokojnoga je te dneve odišeo v Francijo. Nikšega zroka zato ne bilo za švercanje. Dajte si lüdje dopovedati i svojege življenja ne postavljajte v nevarnost te, gda je pot odpreta za pošteni zaslužek v Franciji, Nemčiji pa tüdi v državi. Ti vnogi smrtni slučaji naj vas streznijo. Tüdi ne pozabite, da življenje brez velikoga zroka v nevarnost postavlati je greh. Življenje je največji boži zemelski dar, ne zametavljite ga.

Gomilice. Naša mala ves ma letos znova novomešno veselje. Č. g. Gjurán Jožef, novomašnik nas vabijo z etim lepim vabilom k svojoj svetoj meši: Blagoslovi Gospod vse, ki so pripomogli, da sem postal Tvoj duhovnik. Vsemogočnemu bom daroval v Turnišču, dne 23. julija 1939. prvo sveto daritev. Vabim Vas, da me spremité na moji prvi poti v svetišče Gospodovo in se veselíte z mano. — Jožef Gjurán, novomašnik.

Trnje. Premeščena je v Naklo gospa učiteljica Graššanovač Marija. Gospa je bila vzorna učiteljica, njeni razred nad vse hvale vreden, globoko žalüjemo za njov. Bog blagoslovi njeno delovanje v Nakli i jo pripelaj k nam nazaj.

Obiskala sta Slov. Krajino premoči tjezen preč. g. Sedej Lovro, vizitator i Čontola Matjaš, naš domačin, iz reda sv. Vincencija Pavelskoga. Ogleđala sta si zanimivosti Sobote, martjansko, bogojansko i törjansko cerkev. Bila sta gosta g. dekana Jeriča.

Za Slovenski dom v Ljubljani so darüvali izseljenci v Nangeville 90 frankov. g. Camplin je penez poslao na mariborsko Prosvetno Zvezo.

Izseljencom v Parizi nazzanja g. Camplin, da dela na Izseljenskom Odposlanstvu (3 rue Goethe) navadno v tork i petek, ne pa v sredo i četrtek.

Na podporo Novin je darüvao g. Bauer Šamuel z Črensovec 25 Din. Bog povrni.

Kobilje. Naša prostovoljna gas. četa je premoči nedelo obhajala 50-letnico svojega obstoja. Za to proslavo so se gasilci lepo pripravili, samo zavolo deževnoga vremena neso mogli svojega programa v celoti izvesti. Pred poldnevom so bili pri velikoj sv. meši, ki je bila v cerkvi. Po sv. meši je meo zastopnik gas. župe g. Taš nagovor na zbráne gasilce pred gasilskim domom. Za 50-letnico kobiljanskim gasilcom tüdi mi častitamo.

Filovci. Dne 21. maja v nedelo bude pri nas blagoslavljanje nove kapele posvečene na čast „Marije pomočnice kršćenikov.“ Po ranoj sv. meši bo šla procesija iz bogojanske cerkvi v Filovce. Blagoslovili jo bodo g. dekan Jerič iz Törnisha. Lepi oltar v kapelo sta napravila domočina za 8.000 Din. Vabimo vse od bližni i daleč, da pridejo v Filovce na naše prvo prošćenje.

Grad. Farni dekliški krožek i Marijin vrtec bota mela 21. maja materinsko proslavo. Pod vodstvom dobre delavne učiteljice gđc. Letičeve se pripravljamo prapridno za te den. Nastopile bodo z zbornov deklamacijov i s popevanjem.

Izpred okr. sodišča v Soboti. Kuplen Ludvik, poljski delavec v Lendavskih goricah je bil enako dne 26. aprila t. l. obsojen na 6 (šest) mesecev strogega zopora, ker je dne 20. nov. 1938 v D. Lendavi izjavil: „Čez mesec dni pa bomo že lahko vpili eljen Horthy.“ Obsojenec je kaznen sprejel.

Robinšćak Ana roj. Černel, poljedelka v Kristannih št. 30, je bila obsojena na 4 (štiri) mesec strogega zopora, ker je dne 19. nov. 1938 v Kristancih odvzela Belcu Francu eno 25 Din vredno puro. Kazen je tako stroga, ker je bila imenovana že šestkrat obsojena zaradi tativne. Robinšćakova je obsodbo sprejela.

VABILO

na XII. redni občni zbor

Kmečke hranilnice in posojilnice v Dolnji Lendavi, ki se bo vršil na rialski ponedeljek, dne 29. maja 1939 ob 2. uri popoldne v posojilniški pisarni v Dolnji Lendavi. — Dnevni red: 1. Čitanje zapisnika zadnjega obč. zbora. 2. Poročilo načelstva in nadzorstva. 3. Odobritev računskega zaključka za leto 1938. 4. Prilagoditev pravil novemu združnemu zakonu. 5. Slučajnosti.

Ako bi ta občni zbor ob navedenem času ne bil sklepčen, vršil se bude pol ure kasneje na istem mestu in pri istem dnevnem redu drugi občni zbor, ki bo veljavno sklepal ne glede na število navzočih članov.

Vsaki osebi — družini nudimo stalni zaslužek. — Pišite **MARA Maribor**

Pojasnila: Rituper, Vučjagomila.

Napoto se je proti farofi na drugom kraji ceste.

Farof. To je bio v istini njegov drugi dom. Gdakoli je prišeo domó, se je vsigdar mo geo najprvé zglasiti pri domačem plivanoši. Pa tüdi farof sam je bio lepi. Bele stene z črnkastim pojasom kre zemle se svetijo med zelenjom, štero plezi po zidi. V oknaj cvetėjo pisane rože, na stubaj žarijo rdeči klinci, muškaturu pa posilživ. Okna so celi den odpreta. Mali ográček med stenov pa jarkom, v šterom zna pletiti na večer regetati vnožina žab, je celo leto ožarjeni z rožami. Katarinšćice, rdeči graheki, to je salvije, gerlini, barácnice, huncvuti pa boža miseo, vse se je najšlo tü. Vidilo se je, kak da bi se ves ográček kopao v rdečoj krvi. Okoli farofa so ležale grede z mladov kapüstov pa šatlov i malo dale kre gošče je zelenela kukarca, pripravljena za okapanje. Na dvorišči so že jablani, slive, breskve pa grüške odcvetele, da se je že pokazao kilavi sad.

Stopo je v prekliit. Poklonkao je na dveri plivanošove pisarne.

„O, si že doma? Bog te sprimi, naš mladi gospod.“ Krepko sta si stisnola roké, plivanoš je bio očivesno razveseljeni.

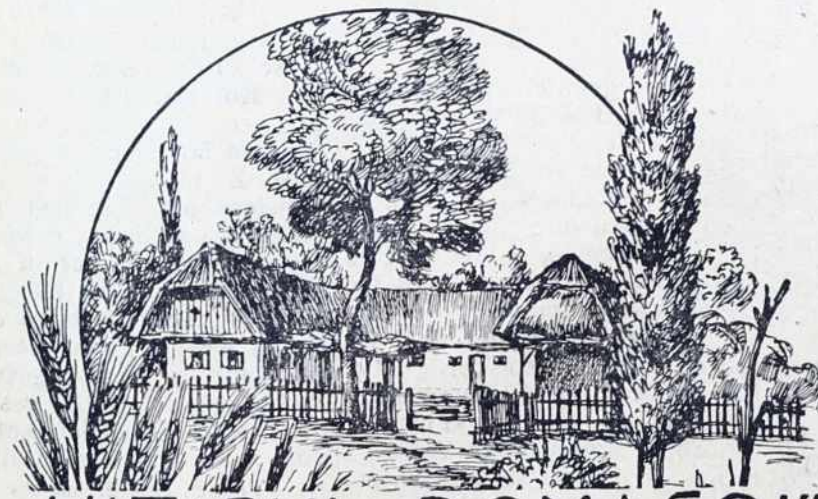
„Roké pa maš kak medved. To ne več za stare lüdi,“ se njemi je nasmehno plivanoš. Ponüdo njemi je stolec. Bio je to mladi prilicen plivanoš v samostojnoj dolinskoj vesi, dobrodüšnoga obraza, s šteroga njemi je vsikdar sijala dobra vola i njegove oči so gledala z velkov batrivnostjov na svet pa življenje i s treznim razumom v razdrapano zdajšnjost.

„No, zdaj si se stepeo šolskoga praha, svoj gospod si postao. Pa mislim, da bova šče živela naprej v lepom prijateljstvi i miri z ljudmi pa z Bogom,“ je pravo proti Jančeki plivanoš, gda si je seo na stolec i si našigao cigaretlin.

„Gospod plivanoš, to mi šče do zdaj ne prišlo na miseo, da bi pretrgao to prijateljstvo. Prvi cio v mojem življenji, kak vidite, sem dosegno. Samo od vas je odvisno, če se to lepo razmerje med nama ne raztrga. Vi vidite, da se pred menov cepijo zdaj ceste na vse kraje v življenje. Kamakoli se obrnem, vüпам, da me bo sprejavalo vaše razmevanje.“

„Razmim te. Gimnazijo maš za sebov i stojiš na križopotji. Ti sam za sebé najbolje znaš i si brez dvojbe tüdi že kaj premislo, kama nameriš svoje stopaje. Sam si boš krčo svojo življenjsko pot. Zadosta si zreli, da

"HIZICKI DOMAČOJ"

Kreslin Štefan, Neunz, Nemčija. Prečastiti g. urednik! Moje prve reči do vas so: Hvalen bodi Jezus Kristus i Marija. Prosim jiva, naj vam podelita to liubo zdravje, da bi šče vnogo let živeli i vrejivali naše krščanske liste, ki so nam ubogim izseljencom jako potrebni v toj hladnoj tujini. Zdaj vas pa g. urednik prav lepo pozdravim. Pozdrave pošilam svojim staršom, bratom, rodbini, sosidom i celoj Slovenskoj Krajini.

Venta Julija, a la Foret Huda. Prečastiti g. urednik! Pozdravljam vas s srcem dobrotlivoga Jezusa kak nova naročnica Novin i Marijinoga lista. Nem-

rem vam povedati, preč. gospod, kakše veselje so Novine i M. list nam izseljencom v toj mrzloj tujini. Dosegamao sam mela liste naročene skupno s svojov sestrov, zdaj se je ona preselila v drugo mesto, zato sama naročam. — G. urednik, šče ednok vas prav lepo pozdravim. Pozdravim tudi mojo mamo, ajteka i Anzeka Venta, vse brate i sestere, mojo prijateljico Roziko Sobočan i celo Marijo Snežno.

Bunderla Franc, Armonville le Jenard. Iz novoga mesta lepo pozdravljam g. urednika naših listov. Pozdrave pošilam vsem svojim domačim, rodbini, rojstnoj vesi i vsem čitatelom Novin i M. lista.

Nekaj utisov z domačega kraja.

Takole ob večjih svetkih, vsi ki živimo rastreseni po svetu, daleč od domačega kraja, radi pohitimo k domači hišici, kjer nam je tekla zibelka in obišče mo stariše, brate, sestere in rodbino, da si obudimo spomine na mlada leta ter obnovimo rodbinske vezi, ki so se mogoče ohladile. Človek, ki je dalj časa odsoten in redkeje prihaja v domače kraje, hitreje opazi vsak napredek in spremembo, pa tudi zaostalost mu pade hitreje v oči, ki bi lahko z časom napredovala pri količkaj dobri volji. Rad bi nanizal nekaj sličic iz polpreteklih dni in to ne, da bi kogarkoli hotel žaliti, hočem povedati resnico in vtise z ljubeznijo.

1. Velikonočna procesija v Bogojini je napravila name zelo lep vtis. Toliko moških (več kakor žensk) z lepa nisem videl v farnih procesijah. Popolnoma nepotreben je bil glasen, ukazujoč ton nekega gasilca, ki je samo

motil zbranost in discipliniranost. Vsa čast moškim bogojanske fare. 2. Zanimal me je tudi v časopisu toliko razvpiti Dobrovnik. Bil sem pri jutranjem sv. opravilu. Lepo otroško petje in molitve pri sv. maši v lep, čisti slovenščini me je presenetilo. Če pomislimo, da je veliko otrok ogrsko govorečih starišev — tako lepo in čisto izgovarjalo slovensko besedilo pesmic in molitvic, je znamenje velikega napredka in mnogega truda učiteljev, ki jim gre vsa čast!

Želeti bi bilo, da si dobrovnički farani lepo, staro cerkev obnovijo, pa bodo imeli še večje veselje prihajati k božji službi. Zelo lep vtis so napravili mladi fantje „regrutje“, ki so polnoštevilno pristopili k sv. obhajilu pred odhodom k vojakom. Sivolasi gospod župnik je gotovo čutil veselje nad svojo mladino.

3. Narod, ki se z vso vne-

zonsko delo, tebi pa naj velja tale skromen opomin: Možje in žene, dečki in dekleta, ne pozabite, da denar in lepe besede tujcev ni vse. Ne verujte v razne alamantne govorce in obljube, ne širite jih med domačine, ki mirno obdelujejo vaše njive in čuvajo hišico vašo. Mamice in dedeki Vaši, so tisočletja ohranili jezik in vero dedekov pod silnim pritiskom tuje vlade ter vedno rekli: mi smo Slovenci. Bodite tudi Vi ponosni na tisoč let stari zaničevani jezik in vero, ki ni izmrl in ne bo, če bomo složni in ponosni nanj. Ne poslušajte one, ki z neko svetsko modrostjo zaničujejo materinščino in pravijo: kaj jezik in vera in dom, tam sem doma kjer je bolje. Vi sami najbolje veste, kako grenak je tuj kruh. Kar vidite dobrega na tujem, posnemajte, kar je slabega, pa odvrnite od sebe. Dobro doma skušajte uveljaviti. Vsakega pa, ki vam obečuje zlate gradove, zavrnite, lažnik je, dela le zmedo. Naša sreča je v nas samih, v naši pridnosti in marljivosti, vse kar je obljuba od tujca, je le samo prikrita veriga, ki nas bo težila.

Tebi domača krajina lep pozdrav z željo, da se razvijraš, napreduješ, narod ti pa ostani plemenit, v materinščini in v veri dedekov trden. Rous Štefan.

Dve veliki gostiji.

Če bi napisal „poroki“, bi mogoče ne bilo toliko kritike: Seveda, gostijo se, potem se bodo pa domov spet tožili, kako jim slabo gre.

Tem kritikom bi stavil to vprašanje: Ali mislite, da sem jaz zadovoljen s takimi gostijami? Izseljenci sami skušajo stvar opravičiti: tiste dni vsaj izrabimo plačani dopust in nekoliko pozabimo na težave vsakdanjega življenja.

Na obe poroki sem se kar iz Pariza peljal v družbi izseljenca, ki je bil tudi povabljen; tako nama je bil čas krajši.

Obakrat sta sneha in mladoženec bila še na tešče, se spovedala in bila pri sv. obhajilu pri maši, ki sem ju zanja daroval.

Obakrat smo se z autobusi in taksiji peljali več km daleč v podeželsko vasico k poroki.

18. februarja smo se peljali k civilni poroki v Saint Austrille. Potem pa nazaj v Issoudun k cerkveni poroki Jožef-a Plej in Marije Lebar, v prenovljeni cerkvi St. Cyr. Mesto govora sem prečital okrožnico jugoslovanskih škofov o svetem zakonu. — Po poroki smo zapeli par pesmi, potem pa med slovesnim zvenjenjem šli iz cerkve. Seveda so tudi francoske ženske zelo rado vedne in jih je cel kup tiho in glasno občudoval nevesto ali štruco, ki jo svatovca prinesla nasproti, po naši domači navadi.

Potem smo pa znova šli v hotel Toulouse, kjer smo se še spomnili lepega slovesa, ki ga je pred poroko povedal starišina; zlasti ob spominu pokojnih staršev se je mnogo oči zasolilo. Tudi fotograf je prišel in

nas razveselil; še bolj pa francoska godba, ki je takoj večini privzdignila pete.

Ob pol 9 h sem moral že biti na vlaku; zato sem prej večerjal in se poslovil z željo, da se nam na nebeški gostiji ne bi trebalo ločiti.

Pri poroki Sobočan Štefana in Kelenc Marije 29. aprila smo se pa peljali v občino Condé; istotam je bila cerkvena poroka. V nagovoru sem navezal evangelij dotičnega dne o vinski trti in o mladikah, kar je tudi predstavljal krasen relief pod oltarno menzo: in na besede obrednika „uxor tua sicut vitis abundans in lateribus domus tuae“, žena je kakor brajda ob hiši. Za zaključek pa svetnikovo dilemo: vitis aut ignis: ali v zvezi s pravo vinsko trto, z Gospodom, ki je Glava skrivnostnega Telesa, katerega udje smo; ali pa „neugasljivi ogenj“ za posušene mladike, ki so odpadle od Trte.

Obredom je prisostvoval tudi gospod župnik, s katerim sem se potem peljal še k pravi farni cerkvi, kjer mi je z veseljem razlagal, da sta naši izseljenki, Vika in Bara, naredili krasne rože iz papirja za podobi dveh svetih.

V cerkvi je tudi res umetniška podoba Marije z Detetom, ki je romala v Bourges, ko je tja prišel predsednik francoske republike; žal so pri tem podobu nekoliko poškodovali. Zanimiva je tudi bila podoba: Ana, Marija in Jezus: te skupine do zdaj še nisem videl; v celi Franciji obstojata menda le dve podobni.

Pri kupici izbornega vina mi je razlagal, da so v bližini veliki državnj gozdovi s krasnimi drevoredi, ki se vsi stekajo proti

sredini v obliki zvezde k belemu križu, kjer je sestanek (rendez-vous) lovecv.

Pravi „župnik iz cvetočega vinograda“.

Znova je bila gostija v hotelu Toulouse. Muzikant je bil Čeh, en gost tudi Poljak, dve Štajerki, vsi ostali pa iz črensovske fare. Starišina Géza je gostijo otvoril s skupno molitvijo in s primernim nagovorom. Vseh gostov je bilo točno 52 pri eni sami mizi, ki je seveda segala od enega do drugega „konca velike dvorane.

Drugi dan, v nedeljo, sem po sveti maši nadaljeval vožnjo in obiskal naše sestere v Verneuil-u. In opolnoči sem bil znova v Parizu Camplin.

ZA DOBRO VOLO IN BISTRO GLAVO.

Kak poznaš starost kokoši? „Po zobaj!“
Ve pa kokoš nema zob.
Pa jes mam.

A.: Čuo san, ka se ženiš.
Kakša je pa tvoja zaročnica?

B.: Jako fejest. Samo bole mala je.

A.: Ve že zraste. Tudi moja je bila pred ženitvijoy mala, zdaj mi je pa že prek glave zrasla.

Ka te zob boli? Jes bi, si ga dao vō zmeknoti če bi bio moj.
— „To bi tudi jes napravo, če bi bio tvoj.

Pošta.

Pavel Gaal. Pridi osebno, da pojasniš, ka si pisao. Perš i širiteo, Vučagomila. Povejte Džuban Franci ino Cigüt Števani, naj na legitimacijo gorzapišeta ete reči: Odstopim za naročnino Novin od leta (tū naj zapišeta, gda sta je začela dobivati). Nato se lastnorčno podpišeta. Tak izpostavleno legitimacijo naj na upravo pošleta v Črensoyce. R. S., Filovski. Mi na napade v „Večerniki“ ne odgovarjamo iz razloga, ar odgovori nezahvalne blodnike, ki so od nas samo dobre i lūbezen vživali, ne bi strnoli, naprej bi laži razširjali. Pa tudi vreden ne odgovora tisti, ki sam rad piše laži, naj samo škodi poštenj svojega bližnjega. — Za takše mi samo molimo, naj njim dober Bog smileni bo. Zelko Antonio, Torino, Italia. Je pravilno, da je vsaka številka kolokovana, zato ka vsako posebi na pošto damo. Izseljenci na sestanki v Evaulles-Bains, Creuse. Vsem, ki ste mi poslali pozdrave od vašega sestanka, se prav toplo zahvalujemo, na čem vam z g. Camplinom. Srdcen pozdrav francoskomi kaplani i ministranti. Jug Jozefa, Francija. Oči v G. Črnce pošilamo Novine i Marijin List. Gutman Jožef, Tigy. Penezje sprejeli, vse obračunali. Dopis objavili, sprejeli za tebe naročnino 75 din, duga je ešče 25 din. Srdcen pozdrav.

znaš presoditi, na štero mesto, na štero pot naj zavineš.“

Plivanoš ga je pogledno i Janček se njemi je narahi nasmešno. Nikaj ne pravo na to, samo pokimao je. Janček je dobro znao, da njemi plivanoš, pri šterom je najšeo telko prijettoga veselja pa tople domačnosti, žele samo to, ka bi ga osrečavalo na trdoy poti v življenje. Dober je bio do njega, samo on ga je razmo, samo njemi je zavūpao svoje žmečave.

„Eh, nahājva to zdaj, Janček, to že samo po sebi pride. Od toga šče maš čas premišlavati. Zdaj si oddehni od vsega toga, ka te je mantralo v šoli. Gda smo mi meli gimnazijo za sebov, smo mislili, da smo največši vnučenjaki, ešče bole pa, da morimo noret, gda smo zadobili dijaško slobodo. Potli pa, gda se zglédneš nazaj, sprevidiš, da je bilo vse to samo mladostno prekipevanje. Čedno pa trezno presodi, nato si zeberi pot i batirivno stopi na njo!... Pa stopiva raj malo v kūnjo.“

Veselo ga je pozdravila nekolko starejša plivanošova sestra, štera je mela odsemao vékše poštvunanje pred njim. Narazala njemi je kolbase parženi krūh, šteroga doma ne je.

„Zdaj pa li jej, vidim, da

so vas pošteno zmantrali v šoli. Zdaj si si zaslūžo počineš“, njemi je pravila i plivanoš sam njemi je nakladao na tanjer narazano meso i ga silo jesti.

„Znam, da doma nemaš vsakši den mesa, ve vas je lepo število, zato pa maš pri meni odprete vsakši den dveri. Na, te ocvirek mesa pa li pojēš“, ga je znovič silo, gda je vido, da ga je nekolko sram jesti. „Ti samo jej, jaz si morem nabirati predgo za zūtra pa brevir šče mam moliti.“

Plivanoš se je obrno i odišeo iz kūnje na delo.

Tudi Janček se je naskori najo, se zahvalo plivanošovej sestri i se namero proti domi. Na dvorišči njemi je prišeo proti oča z štale, gde je privežūvao kravi.

„Na, odked si se pa ti vzéo,“ je bio oče vesel, da ga pāli vidi. „Glasa si nam nikšega ne poslao, da bi ti što šo proti.“

Janček je ségno po očinoj žūlavoj roki. Oča pa sin sta se srečala. Bio je oblečeni v zvoščene hlače, na sebi je meo robačo z domačega platna, štera se njemi je od znoja sprijela na hrbet. V obraz je šče bio viditi mladi, samo skrbi so njemi zarezale globoke brazde na čelo pa lica i redki vlasovje so bili

prepleteni s srebrom. Svedočili so od njegovih četverih križov, štere njemi je naklalo trdo življenje na rame.

„Ka bi vas šče jaz s tem mūdlo pa mantráo. Ve tak komaj sproti opravlate delo z Miškecom. Gde pa je on?“

„Gobčenice pa vojke (vajati) je ódnos v klet.“

Že se je prikazao iz kleti petnajst let star dečko. „Nekam vtégno si se te čas. Kak je kaj s tebov?“ Segnola sta si v rokó.

„Tak pomali. Delati morem dosta,“ je pravo.

„Samo dosta se morem kregati ž njim, ne boga me rad,“ je ségno v reč oča.

„To se bo šče vse zavnalo. Dosta dela vas dohaja zdaj, ne?“

„Dosta, dosta. Vidiš, zdaj, na stara leta morem več delati kak prlé, tak, da me že vse čonté bolijo na večer. Prlé pa sam ne nikdar znao za to, ka se pravi, delo. Moči mi že pešajo, sinek“ je zamišleno pokimao oča.

Janček je vido, kak so njemi skrbi pa delo prignole pleča. „Našiva iz Francije pa tudi nikaj ne pošilata. Že tri mesece smo ne dobili nikšega pisma od njeva.“

„Pa sta znam ne pozabila na domače,“ je dvojio Janček.

„Bog jiva znaj, ka kanita. Sláb sin, šteri ne mara za dom,

gde se je narodo i gde so se narodila njegova deca. Naj bo z Bogom, kak je, tak je,“ je zamahno oča z rokov, da bi zavrnou guč i nam tak odégnao bridko miseo.

„Letos so vas dugo zadržavali v šoli, najhitrej so vam pošteno zaškrnjavali glavé. Sam znam, kak žmetno se je včiti z knjig na pamet.“

„Istina, ne bilo lahko to včenjé. Pa zdaj je minolo. Zato bom eden mesec duže doma.“

„Hvala Bogi, da nam bar kaj pomoreš pri deli, ve sām vidiš, da žmetno zadolém na vse kraje. Sam ne vem, či se ti bo račilo delati zdaj.“

„Kak ne, dobro znate, da sam za vsakše delo poprijao dozdaj, zakaj šče ne bi odzdaj,“ je zatrdio Janček.

Očaga je zahvalno pogledno. „Ve si šče mate potli čas gučati,“ se je vmešala mati v te guč.

„Hodi zdaj jest, Janček!“

Oča je odišeo z Miškecom metat seno s kol na štale.

Janček je stopo za materjov v hižo. „Vzemi pa jej, ve znam, da si se pošteno zagladio,“ ga je nagačavala s skrbcov, pri šteroj je melo glavno reč lūbeče materinsko srce.

„Sam že jó pri našem plivanoši,“ se je nasmehno Janček.